

МАЛКИЯТЪ ГРЪНЧАРЬ

Живѣлъ нѣкога единъ прочутъ майсторъ грънчарь. Преди да умре, казалъ на сина си:

— Синко, моятъ край дойде. Като останешъ самъ, върви по свѣта да си търсишъ щастieto. Съ тоя майсторлъкъ, що си научилъ отъ мене, голѣмо богатство можешъ да спечелишъ, ако правишъ това, което и азъ правѣхъ.

Като останалъ самъ, малкиятъ грънчарь тръгналъ да си търси щастieto. Стигналъ въ единъ голѣмъ градъ, Попиталъ хората кой е най-добрия майсторъ на грънци и отишълъ при него.

— Дѣдо, вземи ме да ти помагамъ! Нѣма да видишъ лошо отъ мене.

— Добре, синко! — отговорилъ старецътъ. — Тъкмо навреме си дошълъ. Утре е панаирътъ и има много работа, а азъ изгубихъ вече сили. Хайде почвай!

— Дѣдо, ами много съмъ гладенъ.

— Тъй ли?

Отишълъ старецътъ и донесълъ една питка.

— На! За тебе е! Гледай, па́ра пуска, още е топла! Но ако я изядешъ, преди да свършишъ работата, не искамъ вече да те видя.

Заловилъ се малкиятъ грънчарь за работа. Но билъ много гладенъ и се уморилъ. Седналъ да си почине.

— Я чакай да погледамъ питката. Като не мога сега да я ямъ, поне да ѝ се порадвамъ. Гледай я каква е мъничка, а колко сила дава на човѣка! Ехъ, наведнажъ я бихъ схрускалъ!

Оставилъ той питката и пакъ се заловилъ за работа. Работи и все питката гледа.

— Не върви така! — рекълъ си най-сетне малкиятъ грънчарь. — Тоя дѣдо е добъръ, ама е чуденъ човѣкъ! Кжде се е чуло и видѣло гладенъ да се работи! Едно време баща ми си хапваше, че тогава се залавяше на работа. А той нали ми заржча да правя като него. Но, за да не разсърдя и дѣдото, ще си хапна само едно зальче. Едно зальче питка не прави, я!